

MANIFEST 1r DE MAIG DE 2018

LA LLUITA ÉS L'ÚNIC CAMÍ

A pesar que el Govern presumeix d'haver superat el nivell de PIB previ a la crisi, la crua realitat s'imposa. **Tenim 1,7 milions d'ocupacions menys que abans de la crisi i el 28 % de les persones viuen ara en risc de pobresa o exclusió social. Aquesta autèntica dècada perduda deixa com a resultat a 1,2 milions de llars amb tots els seus membres actius en atur i això és resultat, en bona mesura, de les retallades fiscals que s'han aplicat durant els últims anys, i que l'actual Pla Pressupostari del Partit Popular i Ciutadans consolida i normalitza.** La despesa pública es troba lluny de recuperar les retallades acumulades i queda clar que els fruits del creixement econòmic ni han arribat ni arribaran a la majoria social. Amb un sostre de despesa de 62.000 milions inferior al de 2010 i una mínima millora en 2018 en comparació de 2017 d'amb prou feines un 1,2 % trobem que, a aquest ritme de millora, l'estat espanyol precisaria de 40 anys per a aconseguir recuperar el nivell de sostre de despesa prèvia a la crisi.

Els elevats índexs de desigualtat, pobresa i exclusió social se'ns imposen com a necessaris per a l'eixida de la recessió. La via que el sistema capitalista ha trobat per a l'eixida a aquesta crisi és la de la devaluació salarial i la precarització de les condicions de treball.

Perquè és en l'explotació i en la feblesa de la posició negociadora després de les dues reformes laborals de PSOE i PP on troben el nínxol per maximitzar el benefici precisament a costa de treballadors i treballadores. Sabem que el sistema capitalista és incompatible amb la vida i que se sustenta en una lluita constant amb els treballadors i les treballadores, per això no és un efecte casual per a la dreta econòmica i política la temporalitat en la contractació (el 90% de la mateixa) ni la seua durada (el 25% menys d'una setmana), ni la contractació a temps parcial, ni la bretxa salarial de gènere i la desprotecció a la dona, ni l'increment de la sinistralitat laboral, ni la disminució de la protecció contra la desocupació.

Si alguna cosa ha quedat clara és que el projecte polític de la dreta està esgotat i que solament la lluita i la mobilització social aconseguiran revertir aquest procés per a la classe treballadora. Els últims mesos marquen clarament un repunt de la mobilització i que no hi ha una altra via per a les imprescindibles conquestes que la lluita dels qui pateixen l'opressió. Els èxits de la vaga feminista del 8 de març i la mobilització de pensionistes mostren clarament un camí que la nostra organització política comparteix.

És hora d'exigir la derogació de les reformes laborals i la posada en marxa de les mesures necessàries per defensar els drets aixafats de treballadors i treballadores.

És imprescindible posar la política econòmica i social al servei de la majoria social perquè solament així, l'eixida de la crisi podria ser una realitat per totes i tots. Es fa urgent pujar els salaris, trencar la bretxa salarial entre homes i dones, reforçar la negociació col·lectiva, acabar amb la temporalitat, pujar les pensions, engegar polítiques de creació d'ocupació i apostar pel treball digne i amb drets!

De nou aquest 1 de Maig de 2018 cridem alt i clar que la lluita de la classe treballadora és la causa d'Esquerra Unida i que els drets es conquesten, no s'atorguen.